

herhjemme og i Udlandet. Vi har endnu Middelalderen stikkende rundt om i Krogene. Endogsaa ved Universiteterne, du! Det er nærvædet at blive uhyggeligt! Det gaar med Obskurantismen som med Væggetøj og Kakelakker. Man faar den aldrig drevet helt ud af Smuthullerne. Og havde de Karle Magt som de har Agt, saa osede Kætterbaalene igen i alle Lande.«

»Jeg kan huske, Asmus, det var en staaende Talemaade hos dig selv i gamle Dage, at du gad set alle Præster og Degne hængt.«

Asmus, der var gaaet ud over Gulvet, drejede sig om paa Hælen med Hænderne i Siden og lo.

»Det gør jeg endnu! Jeg haaber bare, at det skal blive overflødigt. De vil revne af sig selv ligesom Troidene i Eventyret. Af Misundelse og afmægtig Arrigskab. Din gode Ven, Hr. Mads, var jo sprækket færdig allerede. — Hvad er han i Grunden for en Person? Han stammer her fra Egnen?«

»Hans Moder var en fattig Væverenke herinde fra Nabosognet. Jeg husker hende godt. Jeg var lidt bange for hende som Barn, fordi hun gik med store Hornbriller. Maaske ogsaa fordi jeg havde hørt, at hun kunde hele Biblen udenad. Hun levede forresten sine sidste Aar hos ham her i Præstegaarden.«

»Saa har han altsaa ikke sin Galskab fra Fremmede,« sagde Asmus; han var standset ved en Hylde med gamle Stenalder-Redskaber, som han gav sig til